18 Νοεμβρίου 2015

«Η γνωριμία μας με ένα ταπεινό λευιτικό ζεύγος εκ Πατρών»

/ Γενικά Θέματα

Πανοσιολ. Αρχιμ. κ. Νεκταρίου Μουλατσιώτη,
Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Φωκίδος

Ο κόσμος ας πορεύεται στον δρόμο του, εις την ευρύχωρον οδόν την απάγουσαν

εις την απώλειαν (Ματθ. 7,13). Οι λίγοι, που ξεστρατίζουν απ αυτόν τον δρόμο, ζουν μεν κρυφά από τον κόσμο, περιφρονημένοι και περιπαιγμένοι, μα αυτοί έχουνε τη μακάρια ελπίδα, που είναι αθανασία πλήρης. Οι άλλοι είναι, κατά τον απόστολο Παύλο, οι μη έχοντες ελπίδα.

Για τον Χριστιανό δεν υπάρχει δραστικώτερο δίδαγμα από το να διαβάζει για την ζωή ανθρώπων του Θεού, προ πάντων ενός λευιτικού ζεύγους, που έζησε στον καιρό μας και που ήταν ευλαβές, χωρίς να συντελέσει σ αυτό μήτε κανένας θόρυβος γι αυτούς, μήτε κανένα εγκώμιο από επίσημο άνθρωπο. Μάλιστα εκείνοι, που τους ευλαβούνται, λέγουν πως από κάθε τι, που έκαναν και που έλεγαν, ήταν φανερό πως δεν είχαν καμμιά ιδέα για την αγιωσύνη τους, αλλά τα δάκρυα για τις αμαρτίες τους δεν έλειπαν από τα μάτια τους, ενώ προσπαθούσαν να βιώνουν κρυμμένοι, ως στρουθία μονάζοντα επί δώματος. Η χαρά και η ζωή τους ήταν να λατρεύουν τον Θεό ημέρα και νύκτα, να κάνουν Θείες Λειτουργίες, Αγρυπνίες, Εσπερινούς, Παρακλήσεις, Αγιασμούς, νοερά προσευχή.

Σε δύο τέτοιους ανθρώπους θα αναφερθώ, που συνδέονταν μάλιστα με το μυστήριο του Γάμου.

Στις αρχές τις δεκαετίας του 1990, όταν ιδρυόταν η ανδρώα Μονή μας, έρχονταν ως προσκυνητές ο αείμνηστος ιερέας Νικόλαος Πέττας και η πρεσβυτέρα του Ανθή από την Πάτρα. Ο π. Νικόλαος ήταν ένας ιδιαίτερα μορφωμένος άνθρωπος με λιπαρά γνώση. Ωστόσο το όλο παρουσιαστικό του ήταν ιδιαίτερα ταπεινό και απλό. Μου έκανε εντύπωση από την πρώτη στιγμή και αναρωτιόμουν πως ένας έγγαμος ιερέας, με πολυμελή μάλιστα οικογένεια, είχε το φρόνιμα και την συμπεριφορά ενός ασκητού, ο οποίος, αντί να βρίσκεται στην έρημο, αγωνιζόταν μέσα στον κόσμο. Στην συναναστροφή μαζί του ένιωθες ότι είχε πνεύμα Θεού. Οι αρετές του ήταν πολλές και ουσιαστικές, βιωματικές, ουχί κατ επίφαση. Μέσα από τον καθημερινό αγώνα απέκτησε την δυνατή θέληση, τον φωτισμένο νου και την ζέση της αγάπης, θεία χαρίσματα, τα οποία κατείχε και η πρεσβυτέρα Ανθή.

Με αυτά τα τρία πνευματικά όπλα εξόπλισε το Άγιο Πνεύμα το ιερατικό αυτό ζεύγος, για να αντιμετωπίσουν την οικογένεια, το ποίμνιο και γενικώτερα τον κόσμο. Βίωναν και κήρυτταν το χαρμόσυνο νέο της εν Χριστώ σωτηρίας, την Ευαγγελική Αλήθεια και ζωή, την επιστήμη της Μετάνοιας και της συγχώρησης. Όταν μιλούσαν για τα Θεία, πρόσεχαν να μη σκέπτονται υλικά, αλλά πνευματικά. Έκαναν λόγο για την πνευματική δύναμη, το πνευματικό φως και την πνευματική ζεστασιά. Είχαν παραδώσει το «*είναι*» τους στον Νόμο του Θείου Λόγου, για να μάθουν από Αυτόν. Έτσι ο Θείος Λόγος τους αντάμειψε με τις δωρεές του, όπως να θεραπεύουν πονεμένους, να τους παρηγορούν, να τους αγιάζουν και να τους καθοδηγούν. Παράλληλα, ως ιερατικό ζεύγος, διακονούσαν την Εκκλησία. Είναι

αξιοσημείωτο ότι ο π. Νικόλαος, μετά τις λατρευτικές Ακολουθίες στον Ναό, συνέχιζε να υμνεί και να δοξολογεί τον Χριστό κρατώντας μυστικά κομποσκοίνι, ενώ τα γαλανά μάτια του ατένιζαν άνω τον επουράνιο Πατέρα.

Έμαθαν με τον Λόγο να αμύνονται από τα εντός και τα εκτός της Εκκλησίας βέλη, γιατί υπάκουαν στον Χριστό, που κήρυττε στους μαθητές Του να μην φοβούνται τους διώκτες τους.

Ο π. Νικόλαος και η πρεσβυτέρα Ανθή είχαν αγάπη προς τον συνάθρωπο, ακόμη και προς αυτούς, που είχαν παραστρατήσει. Τους συγκεκριμένους τους βοηθούσαν, ώστε να επιστρέψουν εις τον ορθό δρόμο. Δεν οργίζονταν και δεν θύμωναν, γιατί πίστευαν ότι η οργή ενεργεί με εμπάθεια και όχι με ορθή κρίση και δικαιοσύνη. Κρατούσαν στην βιωτή τους τον χρυσό κανόνα: «*αυστηροί με τον εαυτό μας, επιεικείς με τον πλησίον μας*». Η συναναστροφή και η συζήτηση μαζί τους ανάπαυαν την καρδιά κάθε ανθρώπου, διότι ήταν ζωντανά παραδείγματα των χωρίων από τους Μακαριστούς: «*Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται. Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται*» (Ματθ. 5,8-9).

Όταν έρχονταν στην Μονή μας για προσκύνημα ο π. Νικόλαος μας έδινε ευχές και θάρρος, ώστε να συνεχίσουμε το έργο της ιδρύσεώς της. Και αυτό όχι με πομπώδες ύφος και πολλά λόγια, αλλά με τον ιδιαίτερο πνευματικό τρόπο που βίωνε. Σε όλη τη διάρκεια της κατασκευής του κτιριακού συγκροτήματος της γυναικείας αδελφότητας του Αγίου Νεκταρίου-Αγίου Φανουρίου, σε κάθε επίσκεψη, σταύρωνε με τον ξύλινο σταυρό του τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, γεμίζοντάς μας αισιοδοξία. Νιώθαμε ότι αυτές τις στιγμές λουζόμασταν στην Χάρη του Θεού. Η παρουσία του μας δημιουργούσε την αίσθηση της εν Χριστώ γαλήνης και χαράς. Πολλές φορές, όταν περνούσα δοκιμασίες η είχα διλήμματα πνευματικά, δεν δίσταζα να τον συμβουλεύομαι. Οι απαντήσεις του ήταν κανόνας πίστεως, γιατί ήταν απλές, ειλικρινείς και φωτισμένες. Η συζήτηση μαζί του με ξεκούραζε, με ειρήνευε και με δρόσιζε πνευματικά, όπως το νερό της ερημικής βρυσούλας τον διψασμένο οδοιπόρο. Μάλιστα μας είχε κομίσει με τον τότε λαϊκό γιο του, τον Νεκτάριο, κάποιες ευλογίες, που τις φυλάμε με ιδιαίτερη προσοχή στην Μονή ως πηγή αγιασμού. Εμείς του είχαμε δώσει φυλακτά για το ιερό Ασκητήριό του, το ιερό Ταμείο, όπως το ονομάζουν τα νηπτικά έργα της Εκκλησίας, που διατηρούσε μαζί με την πρεσβυτέρα του απέναντι από το σπίτι τους. Στην ευλαβεστάτη πρεσβυτέρα του, η οποία πάντα τον ακολουθούσε πιστά, και στα παιδιά του έλεγα με διάκριση: «*Να προσέχετε τον πατέρα Νικόλαο. Δεν είναι τυχαίος και συνηθισμένος κληρικός. Ο Θεός τον έχει χαριτώσει*...». Πραγματικά, βάσει μαρτυριών του αδελφού της Μονής μας, αρχιμ. Ιωακείμ Σωτηροπούλου, που, ως

λαϊκός, υπήρξε φοιτητής του π. Νικολάου, όταν εκείνος δίδασκε στις Επαγγελματικές Σχολές Πατρών, και άλλων πρώην φοιτητών του από την Ναύπακτο, ο π. Νικόλαος συνδύαζε με θαυμαστό τρόπο την αρίστη επιστημονική του κατάρτιση με πρωτοπόρες για την εποχή του διδακτικές μεθόδους και την πνευματικότητα, που είχε αποκτήσει μέσω της ασκήσεως και της Χάρης, που είχε λάβει από τον Θεό.

Μετά την οσιακή κοίμηση του ιερατικού ζεύγους περνούμε τακτικά από τον τάφο τους, για να τελέσουμε τρισάγιο και να λάβουμε την ευχή τους. Εντύπωση μας κάνει το γεγονός, ότι στο διάστημα που τελείται η Ακολουθία, από το πουθενά και χωρίς να έχουμε κόλλυβα η οτιδήποτε άλλο, που να τα προσελκύσει, πολλά περιστέρια κυκλώνουν τον τάφο τους. Μας θυμίζουν την στιγμή που ο Κύριος βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη και το Άγιο Πνεύμα εμφανίσθηκε εν είδει περιστεράς, όχι για να προσθέσει κάτι στον Χριστό, αλλά για να δείξει αυτό, που υπάρχει μέσα στον Χριστό: την ακακία, την καθαρότητα και την ταπεινότητα. Το ιερατικό ζεύγος Πέττα ακολούθησε το Νόμο και την Οδό του Χριστού και ίσως αυτό το μήνυμα μας δίνουν τα περιστέρια.

Ακόμη σε πολλές φωτογραφίες του ιερατικού αυτού ζεύγους διακρίνεται γύρω από τις μορφές τους φως, ενώ σε μία φωτογραφία στον Ασπρόπυργο Αττικής εμφανίσθηκαν ανεξίτηλα τρεις πύρινες φλόγες, όπως κατά την Πεντηκοστή, όταν το Άγιο Πνεύμα εμφανίσθηκε με την μορφή πυρίνων γλωσσών στους Αποστόλους, δίδοντάς τους δύναμη, φως και ζεστασιά. Ίσως και στις ημέρες μας με αυτόν τον τρόπο το Άγιο Πνεύμα στέφει τους εκλεκτούς Του. Μάλιστα σε ενυπόγραφες μαρτυρίες, που έχει συγκεντρώσει ο Αγιορείτης Γέροντας Μάξιμος ο Ιβηρίτης, αναφέρεται επίσης ότι χριστιανοί, που προσεύχονται σε ώρα θλίψης, νιώθουν το σημείο της φωτογραφίας, που είναι στο ύψος της καρδιάς του λευιτικού ζεύγους να θερμαίνεται. Θαυμαστά δρα το πυρ του Αγίου Πνεύματος, φωτίζει και θερμαίνει άψυχες φωτογραφίες!

Τι να πει κανείς και τι να γράψει για αυτές τις μεγάλες, αλλά ταπεινές μορφές, που έζησαν στην αφάνεια, αλλά η δύναμη του Θεού, τον Οποίον δόξασαν, όσο ήταν εν ζωή, τους έφερε στο Φως. Οι ίδιοι έκαναν αυτό, που ενδάκρυες προέτρεπαν εμάς να κάνουμε: «*Να γνωρίσετε το θαύμα της Πεντηκοστής, που στάθηκε επάνω από τους Αποστόλους, για να έχετε ειρήνη και χαρά από το Άγιο Πνεύμα. Να παραδοθείτε στον Θεό. Ο Θεός εμφανίσθηκε στην γη και άνοιξε στους ανθρώπους τις πύλες της αθάνατης ζωής*». Αυτό το μήνυμα ανάπαυε όχι μόνο εμάς, γιατί μας έδινε δύναμη να συνεχίσουμε το πνευματικό μας έργο και την ίδρυση των αδελφοτήτων μας, αλλά προβλημάτιζε και πολλούς άλλους, οι οποίοι ήταν βυθισμένοι στην αμαρτία, στις πονηριές, στις μάταιες φροντίδες και γνώσεις, και

τους βοηθούσε, ώστε να αλλάξουν τρόπο ζωής και σκέψης και να κάνουν τον Χριστό κέντρο της ύπαρξής τους. Ο π. Νικόλαος και η πρεσβυτέρα Ανθή πραγματικά ακολουθούσαν τις Ευαγγελικές επιταγές, ζούσαν με δικαιοσύνη και όδευαν με τον σταυρό του Μαρτυρίου υψωμένο στο δεξί τους χέρι, ενώ με το άλλο μετρούσαν κομποσκοίνι. Κυριολεκτικά σκόρπιζαν ουράνιες σπίθες στο επίγειο σκοτάδι. Έτσι άλλωστε βρήκαν την δύναμη να αντιμετωπίσουν την αδόκητη απώλεια της θυγατέρας τους Σοφίας.

Μεγάλο και ψυχοσωτήριο παράδειγμα για όλους μας είναι η ζωή ενός τέτοιου σύγχρονου ιερατικού ζεύγους στο σημερινό πλέον σκοτεινό καιρό της αμαρτίας, της ματαιότητας και της απελπισίας, που κρύβουν το λαμπερό πρόσωπο του Θεού. Όμως η φιλανθρωπία Του φανερώνει ανάμεσά μας κάποιους απεσταλμένους Του, για να μας στερεώσει την πίστη με την ελπίδα της Ανάστασης.

Προς δόξαν Θεού παραθέτω τον επικήδειο λόγο μου προς την πρεσβυτέρα Ανθή:

Λόγος επικήδειος εις την αείμνηστον πρεσβυτέραν Ανθήν Πέττα, σύζυγον του οσιωθέντος ιερέως Νικολάου, εκ Πατρών, υπό Πανοσιολ. Αρχιμ. κ. Νεκταρίου Μουλατσιώτη (08/12/2012)

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, σεβαστοί συμπρεσβύτεροι και ιερολογιώτατοι διάκονοι, αγαπητά τέκνα και εγγόνια της αειμνήστου Ανθής και λαέ πιστέ!

Ευχαριστώ που συγκεντρωθήκατε σήμερα εδώ, στον ενοριακό Ναό του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου Παραλίας Πατρών, για να εξοδεύσουμε μία σπάνια και αγαθή προσωπικότητα. Αυτήν την στιγμή τελείται η εξόδιος μιας ταπεινής και ενάρετης πρεσβυτέρας, της Ανθής Πέττα, την οποία μαζί με τον σύζυγό της, τον π. Νικόλαο, γνωρίζαμε από ικανό διάστημα. Ευχαριστώ τον Σεβασμιώτατο άγιο Πατρών κ. Χρυσόστομο, ο οποίος ανέθεσε στην ταπεινότητά μου να εκφωνήσω λόγο επικήδειο για την ευλαβεστάτη και ηρωϊκή πρεσβυτέρα.

Από μικρή ηλικία η πρεσβυτέρα Ανθή διακρίθηκε για τις πολλές και σπάνιες χριστιανικές αρετές της. Έζησε σε χριστιανικό οικογενειακό περιβάλλον, αφού η μητέρα της Ζωή ήταν πνευματικό τέκνο του μακαριστού Γέροντος Γερβασίου Παρασκευοπούλου. Οι κατά Θεόν αρετές, με τις οποίες ήταν προικισμένη, ήταν πλούσιες και ουσιαστικές και την οδήγησαν στην εν Χριστώ ζωή της. Τι να είπει κανείς για την όλη πορεία της ζωή της, η οποία συντασσόταν με τις Ευαγγελικές επιταγές! Εμείς, που είχαμε την ευλογία να την συναστραφούμε, την θαυμάζαμε για τον σεβασμό της προς τον Χριστό και τους διακόνους των μυστηρίων Του, για εμάς δηλαδή τους κληρικούς.

Μας εξέπληττε ο σεβασμός και η αφοσίωση, με τα ποία η πρεσβυτέρα Ανθή διακόνησε την Εκκλησία. Βέβαια, όπως ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ο Θεός της έδωσε μεγάλο ουράνιο δώρο: «*Αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν*» (Ιω. 5,24).

Τι μεγάλο δώρο δίνει ο Χριστός στον κάθε πιστό, Σεβασμιώτατε άγιε Πατρών, όταν αυτός ακούει και υπηρετεί τον Λόγο του Θεού, υπακούει στο θέλημα Του, απαρνείται το ίδιο θέλημα και υποτάσσει την θέλησή του στο θέλημα του Θεού, στο θέλημα της Εκκλησίας! Τότε «*η ψυχή αυτού εν αγαθοίς αυλισθήσεται*» (Ψαλμ. 24,13). Η ψυχή αυτή, που ακούει και υπακούει -αυτό σημαίνει το ρήμα ακούω- δεν ακούει με τα ώτα τα σωματικά, αλλά πειθαρχεί και υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού και πιστεύει σε Αυτόν.

Ο Κύριος είπε: «*έρχεται ώρα, εν η πάντες οι εν τοις μνημείοις ακούσονται της φωνής αυτού, και εκπορεύσονται οι τα αγαθά ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωής, οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως*» (Ιω. 5, 28-29). Αυτό σημαίνει ότι οι ψυχές μετά θάνατον κρίνονται και ότι αυτές των ανθρώπων, οι οποίοι άκουσαν, υπήκουσαν και πίστεψαν στον Χριστόν, εις κρίσιν ουκ έρχονται. Δεν κρίνονται ούτε κατά την διάρκεια της Δευτέρας Παρουσίας ούτε κατά την πρώτη κρίση. Οι Άγιοι, που άκουσαν και πίστεψαν τα λόγια του Χριστού, διέρχονται τα τελώνια χωρίς κανένα εμπόδιο, διέρχονται την κρίση του Θεού και ο Θεός τους τοποθετεί δεξιά

Του.

Ο Θεός απαλλάσσει τους εκλεκτούς Του από την Κρίση, γιατί «*Κρίση*» σημαίνει «*Δικαστήριο*». Ο άνθρωπος, ο οποίος, όπως η πρεσβυτέρα Ανθή, δικάζεται στο πετραχήλι του Πνευματικού, κάθε φορά που εξομολογείται τα ανομήματά του, περνά από θείο «*Δικαστήριο*». Η πρεσβυτέρα Ανθή, με κριτήριο τα έργα και την αγνή ζωή της, άκουγε την λέξη «*αθώα*», και έτσι κέρδισε την αιώνια ζωή. Τοιαύτη τιμή είχε η πρεσβυτέρα Ανθή Κατριμπούζα – Πέττα και αυτό σήμερα χαίρει εις τας αγκάλας του Θεού μετά του συζύγου της, του π. Νικολάου, του πανθομολογουμένως αγίου εκείνου ανδρός, που υπηρέτησε πιστά την Εκκλησία.

Ευχαριστώ τον Σεβασμιώτατο Πατρών, ο οποίος μου έκανε την ιδιαίτερη τιμή να εκφωνήσω τον επικήδειο λόγο για την αγία αυτή ψυχή. Επίσης ευχαριστώ όλους τους αγίους αδελφούς, που σήμερα παρευρέθησαν εδώ, για να τιμήσουν την πρεσβυτέρα Ανθή, μία αγία πρεσβυτέρα, μία αγία μάνα. Ευχόμεθα και προσευχόμεθα να δίνει στα παιδιά της δύναμη εξ ύψους. Θέλω να γνωρίζουν ότι τόσο η παρρησία του πατρός Νικολάου, όσο και οι ευχές της μητέρας τους θα τους συνοδεύουν σε όλη τους την ζωή. Το δένδρο κρίνεται εκ των καρπών αυτού και καρποί είναι τα παιδιά τους.

Ευχόμεθα λοιπόν ο Πανάγαθος Θεός δια των προσευχών των Σεβασμιωτάτων αρχιερέων και όλων των αγίων αδελφών να αναπαύει την ψυχή της «*εν χώρα ζώντων*». Αμήν.

Να έχουμε τις άγιες ευχές τους και να πρεσβεύουν για όλους μας.